

slal v rekursní lhůtě přímo prvému soudu, nýbrž vrátil ho stěžovateli, jenž ho pak podal u prvního soudu.

(Rozh. ze dne 15. června 1927, R I 465/27.)

Do usnesení rekursního soudu, jímž bylo sníženo výživné poskytované manželským otcem dětem, podal dovolací recurs opatrovník dětí.

Nejvyšší soud dovolací recurs odmítl.

Důvody:

Napadené usnesení bylo stěžovateli doručeno dne 15. dubna 1927. Jeho recurs proti němu došel k soudu první stolice — okresnímu soudu v L. — dne 5. května 1927, tedy v době, kdy 14denní lhůta § 14 nesp. říz. pro vznesení rekursu byla již prošlá. Vypršením rekursní lhůty se usnesení prvního soudu stalo pravoplatným. Změniti je ve prospěch stěžovatelů přes jeho pravomoc podle § 11 druhý odstavec nesp. říz. nelze, neboť nemohlo by se tak státi bez újmy Emanuela L-a, jenž z napadeného usnesení již nabyl práva, platiti toho času jen ono výživné, jež mu recursní soud uložil. Na věci nemění ničeho okolnost, že stěžovatel podal stížnost původně přímo u krajského soudu v K., jenž mu ji vrátil s poučením, že jest ji podati u prvního soudu. I kdyby totiž jeho stížnost, jež ovšem došla ke krajskému soudu v K. teprve dne 30. dubna 1927, tedy až po projití rekursní lhůty, byla bývala, jak se zdá, podána na poštu již 29. dubna 1927, tedy v 14denní lhůtě rekursní, a proto podle § 89 zák. o soud. org. včas, nebylo by lze míti k ní zřetele. Recursní soud nezaslal ji totiž ve lhůtě rekursní příslušnému soudu (§ 44 j. n. rozh. čís. 5352 sb. n. s.), nýbrž vrátil ji usnesením ze dne 30. dubna 1927 podateli. Podatel nechal usnesení to vejíti v právní moc a podal tutéž stížnost, změniv jen její nadpis nyní správně na soud první stolice, znovu teprve dne 4. května 1927 na poštu. Nelze proto dny od 29. dubna 1927, po které stížnost neběžela nepřetržitě poštou, nýbrž byla vrácena do rukou odesílatele a tímto byla pozměněna a znovu na poštu dána, pokládati za dny poštovního běhu, které by podle zásady § 89 zák. o soud. org. nebylo započísti do rekursní lhůty.

Čís. 7154.

Náležitosti § 7 ex. ř. musí býti zřejmy z exekučního titulu, nestačí, jsou-li patry z návrhu a ze spisů exekučních a sporných.

Závazek opatřiti jiný »přiměřený« byt bez udání velikosti, místa, času a nájemného jest závazkem neurčitým.

(Rozh. ze dne 15. června 1927, R I 510/27.)

Na základě soudního smíru ze dne 9. května 1925 navrhla Rudolfina K-ová proti Františku K-ovi exekuci zmocněním vymáhající věřitelky, opatřiti si byt na náklady dlužníka. Soud první stolice exekuci

povolil a určil náklady opatření bytu prozatím na 1.000 Kč, r e k u r s n í s o u d exekuční návrh zamítl. D ů v o d y: Soudním smírem ze dne 9. května 1925 zavázal se žalobce František K-a, že v případě, že by pozbyl nároku na svůj naturální byt, v němž ponechal manželku, opatří jí na svůj náklad jiný »přiměřený« byt. Co jest rozuměti tímto přiměřeným bytem ze spisů nevychází a nebyla určena ve smíru lhůta, do které opatření náhradního bytu má se státi, jak již bylo ve zdejší usnesení z 8. února 1927 s poukazem na komentář Neumannův k ex. ř. strana 1015 připomenuto. Výslech odpůrce strany vymáhající, který byl zdejší zrušovací usnesením nařízen, nevedl k žádoucímu objasnění věci, zvláště když strana navrhuje se nedostavila, a není také v návrhu exekučním uvedeno, jaký byt si manželka na útraty strany povinné opatřiti chce, podobně jako není blíže uvedeno v napadeném usnesení, jaký má býti náhradní byt, neboť mluví se pouze o opatření »bytu«. § 7 ex. ř. předpisuje, že z exekučního titulu musí býti zřejmým i předmět, rozsah a doba plnění neb opomenutí. Jest zřejmo, že podmínka tato v projednávaném případě není splněna a není ani jasno, kde smí býti náhradní byt opatřen, jakého rozsahu a za jaký nájem býti smí a jakým způsobem má býti opatřen a není také v návrhu blíže uvedeno, zda náklady, které povstanou vyhledáním bytu budou vyžadovati 1.000 Kč, jakož ani první soud přes poukaz zdejšího zrušovacího usnesení nevyšetřil okolnosti pro jeho výši rozhodné.

N e j v y š š í s o u d nevyhověl dovolacímu rekursu.

D ů v o d y:

Dovolacímu rekursu nelze přiznati oprávnění. Podle § 7 ex. ř. lze exekuci povoliti toliko, lze-li seznati z exekučního titulu mimo osobu oprávněného a povinného též předmět, způsob, rozsah a čas dlužného plnění neb opomenutí. Poukazuje-li stěžovatelka k tomu, že tyto náležitosti lze seznati jednak z exekučního návrhu, jednak ze spisů exekučních a sporných, jest na omylu, neboť ani spisy ani exekuční návrh nejsou exekučním titulem, jím jest pouze soudní smír ze dne 9. května 1925, v němž se zavazuje povinný opatřiti vymáhající věřitelce svým nákladem jiný přiměřený byt, pozbyla-li by nároku na dosavadní naturální byt. Závazek, opatřiti věřitelce jiný »přiměřený« byt, jest však závazkem naprosto neurčitým, není-li blíže určeno, kolikapokojový byt má býti, kde má býti opatřen, zda ve Velké Praze, a ve které její části, zda mimo Prahu, do kdy má býti opatřen, jaké nájemné smí býti požadováno atd. Tím neurčitějším jest však exekuční návrh, kdež se navrhuje toliko opatření »bytu«, aniž by se uvádělo, že má býti »přiměřeným«. Vymáhající věřitelka jest na omylu, tvrdíc, že má otázku přiměřenosti bytu posouditi exekuční soud z rozsahu, polohy a výpravy bytu navrhovatelkou dosud užívaného, naopak nárok vymáhající věřitelky musí býti v exekučním titulu i návrhu ve všech těchto směrech konkretisován a přesně vymezen. Rovněž tak i lhůtu, do kdy byt bylo dlužno opatřiti, nutno v exekučním návrhu vymezení, by se dalo posouditi, je-li nárok vymáhaný již splatným a dospělým, či snad předčasným. V § 904 obč. zák.

jest sice ustanoveno, že, není-li lhůta k plnění stanovena smlouvou, lze je žádati neprodleně, avšak zákon sám není ještě exekčním titulem, nýbrž toliko rozsudek, smír a jiné tituly v § 1 ex. ř. vyjmenované a z odůvodnění takového titulu musí býti zřejmo, že dlužník byl marně o plnění upomenut, že tedy splatnost plnění nastala. Soud exekuci povolující má z povinnosti úřední zkoumati, jsou-li splněny náležitosti v § 7 ex. ř. požadované, a poněvadž jich zde není, zamítl rekursní soud právem exekuci, ať již při roku, stanoveném k výsledku odpůrce, na závadu tuto bylo poukázáno, nebo ne.

Čís. 7155.

Dovolání strany není nepřipustné, třebaš podala odvolání opožděně, takže bylo odmítnuto, jen když její vedlejší intervenient podal odvolání včas.

I ve sporech o neplatnost manželství platí čtrnáctidenní lhůta ku podání opravných prostředků.

Ze švakrovství znalce s právním zástupcem, jenž zastupoval před léty stranu, nelze vyvozovati předpojatost znalcovu.

Předpisu § 362 c. ř. s. nelze použítí, jsou-li posudky vyžádané soukromou cestou stranami v rozporu s posudkem znalců ustanovených soudem.

Pokud není slabomyslnost manželova na závadu uzavření platného manželství.

Platností a závazností manželského slibu není na závadu nedostatek sexuálního uvědomění manželova, jen když má vůli žiti v nerozlučné společnosti s druhým manželem a navzájem se podporovati.

(Rozh. ze dne 15. června 1927, Rv I 1004/26.)

Žaloba manželova opatrovníka proti manželce o neplatnost manželství, ježto prý byl žalobce v době uzavření sňatku roku 1916 choromyslným, byla zamítnuta soudy všech tří stolic, Nejvyšším soudem z těchto

důvodů:

Rozsudek odvolacího soudu jest napaden dílem žalobcem samým, dílem vedlejším intervenientem ze všech podle § 503 c. ř. s. přípustných dovolacích důvodů. Mimo to jest dovolací soud povinen z úřední povinnosti přezkoumati i správnost skutkových zjištění nižších soudů, pokud se vztahují na uplatněné důvody neplatnosti manželství a právo žalobcovo, domáhati se prohlášení manželství za neplatné, neboť pro spory o neplatnost manželství platí zásada vyšetřovací a to pro soudy všech tří stolic (§ 14 dv. dekr. z 23. srpna 1819, čís. 1595 sb. z. s. a § 10 min. nař. z 9. prosince 1897, čís. 283 ř. z.). Názor žalované v dovolací odpovědi, že dovolací soud nemůže na skutkovém stavu, jak jej zjistily nižší soudy, nic měniti, není správný. Nelze souhlasiti ani